

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. ára küldendő.</p>	<p>Pest, május 5. 1872. 19 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK» van szánva.</p>
---	--	--	--	---

Czenkné históriája

vagy

a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Folytatás.)

Mig a komédiát néztem
Bizony észre se vettem,
Hogy néhai Ádám apánk
Ott könyököl mellettem.
Héj, hallod-e, ez az öreg
Az igazi nagy magyar,
Van ám áttíla-dolmányá
Hogy olyant senki se varr.
Ez mindjárt az eset után
Uj módira szabatott;
Mózes legalább azt mondja,
De ő sem volt akkor ott.
Ott könyökölt, mert köpködni
A menynek palotáját
Nem illik, tehát itt szivta
Derék tajték-pipáját.
A mint szíota, ősz bajuszán
Kospallagi gőzölgött,
S a sűrűben meghabzott füst
Szakállára hömpölygött.

Ott tünődött, zsémbelődött
— Jól értettem — magába,
Azon, hogy a maiaknak
Oly vékony karja s lába.
„Hiszen, csak nézze az ember,
Egy lent álló ficzkóra
Mutatván, — hogy ülne már ez
Egy jó szilaj csikóra?
Csak egy becsületes, izmos
Lelket köztük nem látok;
Uram! be megfogta őket,
Be megfogta az átok.
Ott káromkodik vagy kettő,
Hogy nem extradérozzák.
Gránátérosok volnának,
De biz azt csak majmolják.
Az egyiket Ábel fiam
Bojtárjának, amazt meg.”
Kain fiam ostornak
Sem fogadta volna meg.”
Még vége sem volt az öreg
Ilyen tünődésének,
Mikor egy nagy lárma megint
Dolgot adott fülének.
Mert Czenkné ott a kapuban
Olyan perlést indíta,

Melylyel minden jó lelkeket
 Mind összeháboríta.
 Én gondolom, ezt a Czeuknét
 Tudod jól, hogy kicsoda,
 Mert tán jurátus korodbau
 Járhattál te is oda.
 Elég az, hogy ott lakott ő
 Őt pacsirta utczába,
 Szép asszony volt, könnyen kapott
 Legényeket horgába.
 Kaczér, nyelvs volt a mellett,
 Torkos és dorbézoló,
 Kálvinista lett volna, de
 Biz annak sem igen jó.
 Volt néki mit aprítani
 A téjbe, bár tönkre tett
 Sokat már, naponként mégis
 Ihatott és ehetett.
 Szeretett volna még élni
 Mint fiatal, nem is vélt
 A halálról, (isten mentsen)
 Csak rá gondoloi is félt.
 Hát azonban csak kirántják
 A gyékényt ő alóla,
 Hanyatt esvén, úgy meg ijedt
 Hogy egy felet sem szóla.
 Hanem időmulva, midőn
 Az uton jött észére
 És szólhatott, szent Mihályt, a
 Kocsist vette nyelvére.
 Idáig szidta, átkozta
 Hogy oly fene lovat tart,
 Mely ötet nyargalva hozza,
 Holott jönni sem akart.
 Még hogy a kapuhoz ért is,
 Felettébb sértegette,
 Bánása módját pimasznak,
 Parasztnak nevezgette.
 De szent Mihály, csak hogy lovát
 Békével eloldhatta,

Ugy se birt volna Czenknével,
 Dolgára ment s ott hagyta.
 Azután sem nyugodt Czeukné,
 Mert nem fért a fejéba.
 Hogy ott veszett jó tejfeles
 Kávéja és csészéje.
 „Mindenem — mond — rendetlenül,
 A ruhám a varróban,
 A kovászom keletlenül,
 Lopótök a hordóba.
 A cselédet is elküldtem
 Mint a bolond, más felé,
 Pedig az is hunczfut, egy csepp
 Jóság se szorult belé.
 Kamarám s pinczém záratlan,
 A kommod kulcsa benne,
 Hát ha már valami bolond
 Oda menne s kárt tenne!“
 Ilyen rosz launéjában
 Eszébe juta mégis,
 Hogy már dolgán nem segíthet
 Száz nyüstü nyelvesség is.
 „Vigye — ugymond — hát az ördög
 Azt a sok hitványságot!
 De hát mi lesz jobb helyettek?
 Lássuk a mennyországot!
 Menjünk be, mert nem szoktam én
 Itt kívül kuncsorogni.
 Halljuk a mik ott benn vannak.
 Jobb jókor hozzáfogni.
 Nosza édes Péter uram,
 Emelintse termetét.
 Egy asszonynak becsülje meg
 Egy kapus az ittlétét!“
 — Ki vagy leányom? mint akarsz?
 Azt szép szóval add elé.
 Mert látod, ily hatalommal
 Egy lélek se jó itt bé. —

(Folyt. követk.)

Ludas Matyi választási röppentyüi. Duna Patajon.

Ludas Matyi mint 48-as apostol prédikálja a duna-patajiaknak a szabadság szent ígét. A prédikáció közben észreveszi, hogy feje felett egy veréb ide oda röpked, szájábanegy fehér tollat tartva.

A fehér toll nota béne a d. pataji kerület 48-as híveinek jelvénye volt már két követválasztásnál s most is az.

Meglátván tehát Matyi a fehér tollás verebet, e szavakkal mutat rá:

„Nézzetek polgártársak! Nekünk győznünk kell, mert D. Patajon még az Andrásy verebei is negyvennyolczas pártiak.

P a k s o n.

Pakson épen a nagy mérvben megindult jobboldali etetés, itatás ellen beszél Matyi, megemlítvén, hogy a hol a vesztegetés nem használ, ottan a fenyegetés nemtelen fegyveréhez folyamodnak.

Szeniczey Ödönnek egyik választója, elfelejtkezvén magáról, hogy tulajdonképpen ő most jobboldali hallgató, közbeszóll a beszédbe: „igaz uram!“

Ezen helyeslő közbeszólás azonban nem tetszvéen a casino ablakából hallgató szolgabirónak, rákiált az atyafira: „hallgass gazember! mert mingyárt becsukatlak“.

Hanem aztán a Matyi is kapott az alkalmon, oda

mutat rögtön az ablakba mondván: Ime polgárok! a szolgabíró ur épen most ütötte rá az én állításaim igazságára a hiteles pecsétet, tehát hihettek szavaimnak“.

Persze lett erre olyan hangos hahota, melynek szele még a szolgabíró urat is elfutta az ablakból.

Kalocsán.

Azt mondják, minél több pap van valamely városban, a nép ott annál butább, és ebben van egy kis igazság.

Kalocsán a papok és a pataji jobboldali jelölt Nagy Ignác kortesei leitatván az épen szent György-napi cselédszerződöttesre begyűlt béreseket és kocsisokat, (tehát nem is választókat, mert itten a választó polgárok nagyobb része 48-as, csak a zsidók, papok, és néhány papzszakjából élőködő uri egyéniségek, (a pecsovitsok), mint Horváth alias Kapari Náci, Jakab Petyko, Halmai Károly (árva) gyám, Reich egy nem is bíró, hanem csak kisbíró. Ezen uraságok Csernyus Estván quondám Bachhuszár fővezérsége alatt felhettzelvén a részeg tömeget, hogy a Matyit ne engedjék kihallgatni, hanem folytonosan ordítsanak, Matyi hagyta őket egy teljes óráig ordatni, s mikor már mindnyájan elrekedtek és egy kis csendesség lett, Matyi feléjük fordulva e szavakkal vett bucsut: „Tisztelt publikum! önöknek én majd csak akkor beszélek ha ... kijózanodnak. Ajánlom magamat“.

Ugyanitt történt, hogy valami Bern Lipót, ezelőtt tiz évvel még nyulbőr szedő, mostan pedig emánczipált virilis zsidó, meg egy törői metszett Stern Jakab nevű handlé, füttyülöket osztogattak ki a kalocsai papszakácsnék gyermekeinek egy egy hatos kíséretében, hogy a „Bolondos Miskának“ a mint ők neveztek — füttyüljenek.

A kis zabikópék aztán kezdtek is szaladgálni és füttyülni a távozó Matyi után, közbe közbe kiabálva: Bolond Miska! Bolond Miska!

Ludas Matyi hátrafordulva, a malaczbanda egyik virtuózát magához inti s egy fényes Lónyai husz krajczárost mutatva neki, mondja: „nem Bolond Miska vagyok én kis ecsém! hanem Ludas Matyi, tehát ne Bolond Miskának, hanem nekem füttyüljete, nesztek itt van két hatos, csak jobban fujjátók, hogy szakadjon meg bele a nyeldekletők“.

Erre a kis, papok által oltott csemeték úgy elkotródtak füttyülöikkel együtt, mintha csak ostorral vágta volna őket Ludas Matyi.

Tiszteletem az olyan kupaktanácsot is, mint a minő Kalocsának van

Több esküdt uram diadal érzetében, hogy a Matyi közülök egy keringő birkát, sem téríthetett az igaz utra, egy akó bort parancsoltak a Nagy Ignác kontójára. Mikor az akóbor elfogyott, esküdt uraimék még jobban szomjaztak, mert hiszen azzal az egy akó rabvállatóval alig áztatták meg gégecsapjaikat — tehát még két akót kértek a vendéglőstől.

— A korcsmáros aztán erre azt kérde, hát aztán azt ki fizeti meg?

„Majd megfizeti azt is a mi követyünk“, dadogá az egyik ködmönös esküdt ur.

— De hiszen én a kendtek szavára nem adok semmit sem, ezt az akót, a mit megittak kendtek, akár fizeti meg Nagy Ignác ur, akár nem, isten neki, válják bírák uraimék egészségére, de biz én többet nem adok egy meszelyt se.

És esküdt uraiméknak félig részeg, félig józan fővel kellett elkullogniok, csak a fejüket csóváltgatták hogy le nem ihatták magukat mint egy disznó.

Adomak.

Jegyben járt egy érzelgős kisvárosi uracs a szatócs kevésbeszédü s épen nem sentimentális leányával. Egy esti sétánál igen kérte a völegény leendő nőcskéjét csak egy édes szóért. Rátékint a leány s félig-meddig mosolygva mondá: „árpa-cukor“!

Egy asszony meglátta szomszédját, hogy bójtben pénteki napon szalonnát evett, s nem állhatta meg, hogy rá ne piritson:

„Bizony szomszéd uram, kigyelmednél a Gábor zsidó is jobb keresztény.“

A huszár ujoncot először ülteté lóra a vén káplár, magyarázgatta neki, hogy ha fél, hamarabb leesik. „Különben, — mondá az öreg tizedes — édes anyád se hordott szebben az ölében, mint ez a vén szürke a hátán. Felült az ujoncz, de már az első fordultnál úgy leteremtette a szürke, hogy alig birt föltápászkodni. —

„Bizony káplár uram — keseredék el az ujoncz, — szebben bánt velem ez a dög még is mint édes anyám, mert az ha földhöz csapott, rám is kapkodott mindég, de a szürke legalább ezt nem cselekedte.

Milyen a közösügyes
magyar?

Hát a szabad s független
minő lenne?

ilyen ni.

az meg ilyen lenne ni!

A JOBBOLDALI JELÖLT.

Ajánlva a választóknak.

Választás előtt ígér mindent.

Ha megválasztatott így tartja meg
ígéretét.

Szent cantate.

Éneklők: Bolonkay Tonyó, tót diák.

Kuhtehén, tót bab, (parochus poligamus
prostata) és

Azigazhivők chorusa.

Tonyó: Bármit mondjon a rosztó világ,
Mit törődöm én vele?
A mit teszek, nagyon okos,
Nem török a kés bele.
Bolondnak tart minden ember,
De az nem vagyok,
Mert zörögnek zsebjeimben
Fénylő aranyok.

Chorus: Oh igen! ő nem bolond,
Igaz a mit szája mond.
Csak az bolond ki fizet,
S tölti a tóba vizet.

Kuhi: Én reám is sok eretnek
Vicsoritja a fogát.
Hát ha tudnák, milyen szentül
Viseli Kuthen magát!
Mig áldásra meresztgetem
Két öblös kacsóm,
Nem látják, hogy róka fogból
Van az olvasóm.

Chorus: Jámbor róka, szelid vércse . . .
Ne higgy nekik egy picit se.
Kutya-szakács, kecske-kertész,
Kigyózsirba mártott lelkész!

Tonyó s K u h i: (duett)
Ha kitárjuk markainkat
Jámbor pofát csinálva:
Hull a fillér mindenfelől,
Szent Péternek ajánlva.
Küldjük mi azt extra-postán
Föl az ég felé . . .
De Péter a számlálátba
Nem fárad belé.

Chorus: Pedig szegény régen vár,
Hogy a posta jön e már?
De hába várja-várja . . .
Ellopták a holdvilágból.

Mindnyájan: Hogyha állna páter Kuthen
S doctissimus Lonkayn:
Majd teremne jobb policáj
Az egeknek utjain.
Minden fáról lóggana egy
Mátyás-déák(Numerus),
Eljéden minden élő,
Azt se tudná „merre fuss?”
(Racitatio) Merre fuss? Merre fuss? Bim, bam,
bum, fuuccs! (Fine.)

Arany trombita.

Szathmárból.

Ad nótam: Esik eső
karikára.

Kiss János lesz a követünk,
Mást bizony mi nem követünk.
Harcosa a szabadságnak,
Negyvennyolcas alkotmányának.
Éljen Kiss János!

Nem kell nekünk jobboldali,
Mert a hazát jégre viszi.
Választóit cserbenhagyja,
S csak a kormányt támogatja.
Éljen Kiss János!

Védte eddig jogainkat,
Személyünket vagyónkat, —
Helyén áll jó magyar szive,
Áldja meg az isten érte —
Ezer izigben!

Nem ingó mint falevele,
Meg áll mint a Sion hegye, —
Rang, hivatal után nem jár,
Őt küldi tel tehát Szathmár
Ismét követnek.

Duna-földvárról.

I.

Duna-Földvár híres város,
Benne a nép mind balpártos.
Akad egy-két jobbpártos is,
Korcs a szívük, kórságos is.
Éljen a balpárt!

Duna-Földvár magyar város,
Itt a haza nem is áros.
Ha eladná is egy-kettő,
Majd megveri a teremtó.
Éljen a magyar!

II.

Édes hazám. Magyarország,
Le sok fiad hütlen hozzád! . . .
Csak a balpárt igaz magyar,
Hazánknak jót csak az akar.
Éljen a haza!

Éljen a paksi kerület,
Éljen benne a becsület!
Simoncsics meg a becsület
Mindörökké egyet jelent.
Éljen Simoncsics!

Balpárti a mi szép nevünk,
Simoncsics lesz a követünk!
Szabadságunkért harcol az,
Vesszen a ki rá nem szavaz!
Éljen a Kossuth!

Hasli Muzes thodomángyos, phulithikális és khültüi levele.

Matyilében!

ÉN OGY HISZEK, HODJ THE VADJ EDJ UKUS EMBER. A MI MOGODBUL IS BELE LÁCCZ, HODJ ÉN, HA BEUNE LAKUM IS, MIG SEM VAGYOK OLLAN MINT A VILÁG, A MI — SUKAT IGÉRI ÉS KHEVESÉT AGYGYA.

Ebbül a szhép elüdikczionjából cshak asztat akaruk kihuzni, hodj ha meg nem ígértem is én nekhed, mikur az én sárgó poripájamun thüled elluvagultham magamat asztat, hodj fogom az én ottyáruul hozzád khódeni thodósításukat, — mégis khödöm.

Ime itt van, fogj és ulvass djenerü thodosítás thelegráfukat.

A munuri választhu kherületben megfordultam s toposztoltam, hodj a jubbuldali gráf Thalaki Sándur oraság ellenében a baluldali Batta Andur oraság szhinája igen jú rendében állja, s boglyába is fugnak asztat, mint reménjzöld szines thokormánt győjtheni akkurra, mikurra a jubbuldali forgu szelek az ü veszet tánczokat megkhezdenek.

Forcsa eset is adutt megát itt elü a gráf oroságnál mikur Gyümrün jubbuldali czupák-bált rendezték, mirül az én fhinum Khobi jerekhem edj oranyus khülteményt is khikhumpunálto. Imhul khödöm khülteményt és ulvass :

Gróf Thalaki Sándor mit gondol magába

Jobboldali traktát rendez a lakába!

Meghiv ütöt, futót, mindenféle rendet

Kiknek asztalára az Isten nem rendelt.

Játszik demokratát a méltás ur nagyba,

Vendégei elé ezüstjeit rakja,

Mert hát örül nagyon hogy kiáltják neki:

Éljen a követünk! éljen gróf Talaki!!

Vigan foly az ebéd, a gyülevész körben.

Pohár összecsendül, tányér, kalán csörren.

Porczogó megroppan, czupák szopva czuppau,

Mig béalkonyodik s homály kél a sutban.

Most a polgártársak czihelödvén mennek,

Csöndes jó éjszakát mondva, annak-ennek,

Tányér s üveg-cserép bokájokat vérzi.

De hogy mi történik... azt egyik sem érzi.

Mennek a vendégek, utánok már zárva.

A nagy méltás urnak mágnási portája.

Benn foly a számvevés: evöeszköz mennyi,

Meg van-e a minek mind meg kéne lenni?

Kétszer is olvassák, hasztalan, híába!

Sehogy sem akadnak kanalak híjára.

Oda van — vége van — János szakács sáppad,

S így jelenti a bajt követi urának:

Nagy kárt vallott az ur az ezüsthéleben, —

Nem több, — csak kerekszám harmincz hija épen.

Ugyan nagysás uram! mért nem lesz balpárti?

Minden három évben így nem rabolnák ki.

Az alsú-dobosi választu kherületbe is bele kondikháltam, és mondhatok, hodj valuban suk finum nemzeti szin baluldali khukárdok elkelték ittend az én árulásából. Minden pféle oraságuk — kivéven nagy hasu és üres fejü phapukat s ollan emberek t kik hivatalus állásuknál fogódzva, khüzüsügyes békhuba bele kheverték magokat — mind-mind edj lábíg állják mellettünk, s még khültemént is vették thülem.

Bizunyas, hodj ittend baluldali Szilassi István oraságus phumphás khüveti állásba bele teszünk és jubbuldali Madas Károl oraságut szándékában megfinanczulunk, s megint eldodálunk neki asztat a retirácziónalis nuthát, mit hatvanütben a Khubi jerek kikhészítette az ü bürére és a mi hangozza így:

Már siess Babádra*) visszavert seregem!

A követség nem szuperál, nem ma nekem.

Szavazóim javajavát elvesztettem,

Jaj, kortesim! az ügy-állást nem szeretem.

Te jakhezem! elhepegged szép ügyemet:

Korán kezdted és végezted — ez nem emelt.

Széjjel jártál s széjjel jártál jó Szelesem!

Hej, leginkább ez tette, hogy im elesem.

Szerettelek volna szivből jó követség!

Pénzem mellé dukált volna e tisztesség,

De mi haszna — ha mihaszna a ki vezet —

Bogár után mentem én, s im — bele veszek . . .

Isten hozzád Dabas járás! s rátok béke!

Kik boromat megittátok, Sári népe!!

Ide mellém lim-lcm hadam és hozzátok

A paruplim s kalucsnim, hadd retirálok.

Vultham Ucsán, jubbuldali khunferenciába is, a mit uttand khürnyül methélt jerekek rendezték. Nem thodom, fogják-e az uttani khunferenciás oraságok anyi vizet hajthani Madas ór molmára, mint a menyi burt megitták.

Az úcsaiak nodjon véres-szájó jegyzüje is, a mi eddig állta a baluldalárul, és khüpkhüdthe kheményen mindenpféle izraelitókat, must fogott mogát, és edj czigány kherekhével átpühördülthe a jubbuldalára a zsidusághoz. Fel is phingálták ezért neki viürüs krithával a fala udalába ujan kriminális verseket:

Zurguczi Lojos or

Rüittenetüs kábo,

Ha avat magát be

A phulithikábo.

Mert trinkeli szegün;

S nem ismer az utat.

Melyen az erénjes

Tisztelethez juthat,

Must is ü a balrul

Jubbuldalra तरी,

Lelkhi üsmeretét

A kholacshuz méri.

Igyál güdiny! igyál,

Hanem el ne feled:

Hogy az a baluldal

Mennyi jut tett veled.

*) Babád pusztá, melyet Madastól a sári tótok árendába bírnak, s melyért a hálás Szvatupluk faj rendszeren a birtokosra szavaz.

Sziporkák.

Mohácson megjelentek a 48-as képviselők, hanem előre elfeledték tudatni hogy jönnek. s mikor néhányan megtudták a hirt, rögtön mentek a városbíróhoz, hogy hirdettesse ki, hogy a nép megtudván, mehesse ezerevel fogadásukra, de a bíró nagy jobbpárti, a hirdetést megtagadta, így történt aztán, hogy hamarjába csak pár száz ember tudott összefutni, a jobbpárt végtelenül örült ezen, s azt mondták hogy „csak egynehány csirkefogó” ment a követek tiszteletére, erre egy elmés baloldali azt felelte, hogy igenis volt közöttünk csirkefogó is, és ez nem más, mint a városbíró fia, az ujdonsült szolgabíró, mert bizony legtöbb csirkét elfogdos az ügyes bajos emberek kezéből.

Kardos Kálmánnak a mohácsi jobboldal jelöltjének nagyszerű fáklyás zenét adtak, hanem a fáklyás zenén több volt a trombitás német mint a választó, fáklya meg több volt mint ember, hát az emberek hova lettek? elmentek a balpárti gyűlésbe. Szörnyen meg van rettenve a jobboldal a választási népgyűlésektől, Kozma főügyész már előre rendeletet bocsátott ki, hogy minden népgyűlésen ott fűleljenek a kémek, s ha valamely népszónok olyan dolgokat talál beszélni, a mi a jobboldalnak nem tetszik, azt csipesse be s aztán mars az árestomba! Azt szeretnék a jámborok, hogy szentelt vízzel meg olvasóval jelennék meg a népgyűléseken, s ott ne beszélnének egyebet mint a jobboldal dicsőségét. Hanem mi biz attól egy szikrát se félünk. Ha jobboldalban megzúpult a szabadelvűség, a baloldalon nem fogám megkozmasodni!

Most tárgyalják a munkások perét, az egész vallo-másokból kiderül, hogy semmi büntény elkövetve nem volt, sőt bünös szándék sem volt az egész mozgalomban, mégis csaknem egy évig fogva tartattak számosan, elvonattak a munkától; nem a munkásokat kellene befogatni urak! hanem a henyéket, azokat is pedig a dologházba, sok nagy ur lézeng dolog nélkül, ingyen eszi az isten kenyerét, s szívja a nép vérént mint a pióca; ezeknek kellene egy kis foglalatosság, nem a munkásoknak börtön!

Szép Taliánországban a Vezuv hegye kitört és ujra oly nagy mértékben okádja a tüzet és hamut, hogy a környéken egész falvakat és mezőket temet el. Nálunk is kitör minden három esztendőben a követválasztási vezuv s a taliánországitól csak annyiban különbözik, hogy itt nem tüzet, hanem bort okádnak, no meg hogy itt nem egy-két falut, hanem az egész országot beborítja a láva.

Pattantyú.

A váci káptalan és püspökség csak jobboldali választóknak ad fát . . .

Furcsa, hogy Nógrád megyéből épen most szorítják ki a Forgácsokat, és Vácon pedig forgácsért akarnak nyerni szavazatokat.

Terézvárosi diskursz.

— Nos szomszéd, ki a vivát?

— Nü, was heisst fifát? éljen Jokkaj!

— Ismeri szomszéd Kabócza Jánost, a jobboldal követjelöltet?

— Mult vasárnap láttam, a mint pártja processiót rendezett tiszteletére; de akkor is csak Jókait éltette mindenki.

— Liptay lemondott a jelöltségről, nem tudom mi lehet az oka?

— Csupán az, mert belátja hogy ő nem parlamentbe, hanem csak zöld (kártya) asztal mellé való.

— 1869-ben miniszter jelöltje volt a terézvárosi jobbpártnak. De ugy látszik, hogy az ilyen uraknak elment a kedvük Jókaiival mérközni. Kár hogy Lonkai minisztert nem fogta meg a terézvárosi plébános követjelöltnek.

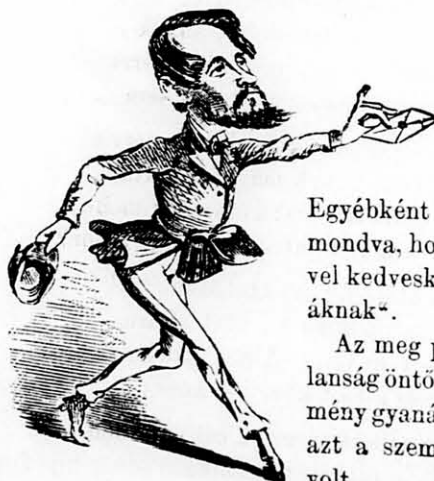
— Hiszen Lonkai nem miniszter!

Dehogy nem az, nem tudja, hogy mindig ministrál?

Lonkay Kuthent átölelve.

Görbe kémény megölellek,
Jaj, de hozzám szabott apád!

Zsiga pósta.

Bajusz Miskának
otromba, faragatlan
költeményeivel ne
rondítsa be máskor
szobánk levegőjét.

Egyébként meg volt már önnek
mondva, hogy elmeszüleményei-
vel kedveskedjék a „Mátyás Di-
áknak”.

Az meg pláne iszonyu pofát-
lanság öntől, hogy pénzes küldé-
mény gyanánt teszi fel a postára
azt a szemetet a mi levelében
volt.